

Bart Debbaut

Cold Case 0212

Manteau
THRILLER

2002

1 januari: Invoering van de euro als wettig betaalmiddel in twaalf van de vijftien Europese landen die zijn aangesloten bij de EU.

6 mei: De Nederlandse politicus Pim Fortuyn wordt in het Hilversumse Media Park vermoord.

30 juni: Brazilië wint het wereldkampioenschap voetbal door in de finale Duitsland te kloppen met 2-0.

23 oktober: In Moskou houden Tsjetsjeense rebellen meer dan 500 mensen gegijzeld in een theater. Bij de reddingsactie op 26 oktober komen 50 gijzelnemers en 100 gegijzelden om.

April 2002

Waarom ze uiteindelijk toch vertrokken waren, wist ze niet. Of ja, misschien toch wel. Op de vlucht waren ze. Voor wat komen zou, voor alles en iedereen. Misschien ook voor elkaar. Want hoewel ze samen op weg waren, leek het alsof Peter en zij elkaar niets te vertellen hadden. Alsof ze op de trein zat, in een dagelijkse routine van en naar het werk, en er na twee of drie haltes iemand opstapte, recht tegenover haar plaatsnam, kort knikte en vervolgens in een tijdschrift dook dat hij in allerijl uit zijn aktetas had opgediept. Alsof ze in de wachtkamer van de afdeling radiologie van het ziekenhuis zat, op een kille zaterdagmorgen. Alleen. Tot er een andere patiënt binnenkwam, kort knikte, zorgvuldig vermijdend iets te zeggen. Want waarover zou het gesprek na een inleidende en volstrekt onbelangrijke zin gaan? Over het hoe en waarom ze daar in de wachtkamer zaten? Over hoe erg het misschien zou kunnen zijn, de kanker die de radioloog van dienst zou proberen te achterhalen? Uit die taboesfeer wilden ze toch allebei blijven, stel je voor. En dus was bladeren en niet lezen of star voor je uit kijken, zeggend gefocust op iets wat de moeite niet loonde om je erop te focussen, de haalbaarste oplossing. Zo zaten ze nu ook in de wagen. Hij, strak voor zich uit kijkend, gefocust op het

verkeer. Zij, door het zijraam kijkend, gefocust op de lelijke en onbelangrijke details van een autosnelweg. Naar hem kijken was geen optie. Ze wist hoe hij erbij zat. Zijn jukbeenderen zouden hem verraden. De onderhuidse spanning, de frustratie, de gebetenheid van iemand die weet dat hij ongelijk heeft, maar dat in de verste verte niet wil toegeven. Hij zou bovendien voelen dat ze naar hem keek. En weten dat hij haar – door haar te negeren, te doen alsof hij alleen in de wagen zat – pijn zou doen. Die pijn zou ze hem niet gunnen.

Het was eergisteren begonnen. Zoals steeds met gekisseries. Discussiëren om niets. Om een prul. Hij was thuisgekomen, licht aangeschoten. Ze was nog met het eten bezig. Kalfslapje met zoetzure saus en gewokte groenten. Zonder echte reden had hij haar afgeblaft. Dat het eten nog niet klaar was. En dat hij het godverdomme beu was om zo laat te moeten eten. Wat had ze weer de hele dag uitgevreten! Ze had gereageerd. Opgesomd waarmee ze zich zoal had beziggehouden. Met ramen lappen, met boodschappen doen, met haar moeder bezoeken, tegen beter weten in. Het was alsof ze tegen een muur had staan praten. Tegen een dove die ook nog eens blind was. Hij had het allemaal weggeblazen. Eten moest hij hebben, en hij eiste dat het op tafel stond als hij thuiskwam. Dreigende vinger, bolle ogen en veel gevloek. Het was ontaard in een fikse ruzie: harde woorden, domme verwijten, ingehouden frustraties die naar de oppervlakte waren gekomen en een slagveld hadden veroorzaakt. Hij had haar bij de keel gegrepen, maar had zich toen weten te beheersen. Een bord was gesneuveld, en ook twee glazen die ze net uit de kast had gehaald. Uiteindelijk was hij in volle razernij vertrokken. Gierende banden hadden een spoor van smeltend rubber achtergelaten.

Ze had alleen gegeten, of althans een poging daartoe

gedaan. De groenten waren niet genoeg gekruid, en het kalfslapje was naar Babbels gegaan, de Japanse bobtailpoes die ze sinds enkele maanden in huis had, nadat haar collega haar had gevraagd of ze een kitten wilde. Nee, was haar eerste reactie geweest, maar welke rechtschapen mens kan ook nog nee zeggen als ze hem een klein, trillend poesje aanbieden dat in je ene hand past en je met oogjes aankijkt die lijken te smeken om niet in een inderhaast dichtgebonden zak in een beek te belanden. Peter was allesbehalve verguld met de onverwachte huisgenoot. Ze had het ten minste met hem kunnen bespreken. Hij had gelijk, had ze gedacht, maar ze had doorgezet. Babbels was een schat van een kat. Driehonderdvijfenzeventig gram bij haar aankomst, en ruim anderhalve kilo nauwelijks vier maanden later. Babbels had de hoogoplopende ruzie niet aan haar hart laten komen, en had zich smakelijk en in een recordtempo te goed gedaan aan de stukjes vlees. Ze had Rita daarbij ietwat arrogant aangekeken: gegeven is gegeven, ik ben absoluut niet van plan te delen. Had je maar eerst zelf je portie moeten nemen.

Uren later was Peter weer thuisgekomen. Ze lag in bed, sliep ook, maar werd gewekt door het enorme kabaal van een vaas die hij van de tafel had geduwd, en het gevloek dat daarop volgde. Erg duidelijk had het allemaal niet geklonken, daarvoor was hij te dronken, iets waarover ze zich zorgen maakte. Peter dronk niet. De laatste maanden was hij echter wel gaan drinken. Ze had hem er eens op aangesproken, maar hij had het ontkend. Of geminimaliseerd. Dat ze hem na een zoveelste vergadering toch zo ver gekregen hadden dat hij een glas meedronk. Eén is geen, was daarna het motto, en voor hij het wist had hij te veel op. Ze wist wel beter. Er broeide iets. Alleen wist ze niet wat. En ze had gelijk gekregen. Peter was hoe langer hoe agressiever

geworden tegen haar. Ze herkende hem niet meer. Was dat de man op wie ze verliefd geworden was, zoveel jaar geleden? Was dat de man met wie ze haar leven wilde delen? Wat was er met hem gebeurd? Meer en meer was ze ervan overtuigd dat de politiek waarin hij zich met volle overgave had gestort en die hem in een mum van tijd erg populair had gemaakt in de stad, hem te gronde zou richten. Die ondergang wilde ze niet meemaken, had ze hem meermaals toegeworpen toen ze voor de zoveelste keer discussieerden over die snertpolitiek. Maar hij had er geen oren naar gehad. Integendeel, hij had zich nog meer vastgebeten in zijn politieke carrière. Hij was niet alleen schepen van Financiën, hij was ook een van de belangrijkste kandidaat-opvolgers van Louis Tobback, die de burgemeesterssjerp al geruime tijd droeg.

Als schepen van Financiën moest hij erop toezien dat de begroting onder controle bleef. Dat was niet altijd even eenvoudig, er werd op het schepencollege soms zwaar gebakkeleid. Brandjes blussen, de schade beperken. Daarop leek zijn werk soms, had ze wel eens schamper gezegd. Maar hij was ongevoelig voor haar opmerkingen, voor haar kritiek, voor haar vraag om ermee te stoppen. De barstjes in hun huwelijk werden scheuren. De scheuren werden kloven. Diepe, aartsgevaarlijke kloven. Ze had zich erop voorbereid dat het water tussen hen beiden ooit te diep zou worden. Het had haar veel tranen en kopzorgen bezorgd. En het had haar sterker gemaakt. Ervan overtuigd dat ze meer aan zichzelf moest denken. Haar voorzorgen moest nemen. Of ze het zou kunnen als het zover zou zijn, wist ze niet. Ze durfde er niet aan te denken, wilde er ook niet aan denken. Wat ze wel wist, was dat Peter na eergisteren niet meer dezelfde was. Waar hij de laatste tijd geprikkeld rondliep, leek hij nu een wandelende tijdbom. Elk woord

van haar werkte als een rode lap op een stier. Een trut, een onmens, een domme gans, een lelijk wicht, een ondankbaar schepsel, ze had een hele hoop scheldnamen naar haar hoofd geslingerd gekregen. Af en toe had ze venijnig gereageerd, meestal was ze er gelaten bij gebleven. Alsof ze afscheid van hem aan het nemen was. Ze was best geschrokken van die gedachte, maar ze moest het erkennen: het kon haar allemaal niet meer schelen wat hij van haar vond. Of niet vond.

En toch waren ze vanochtend vroeg vertrokken. Een uitstapje, had Peter gezegd. Waar naartoe wilde hij niet zeggen. Ze had wat moeilijk gedaan, want ze hield niet van dat soort onvoorbereide acties. Maar hij had doorgezet. Gezegd dat het belangrijk was voor hem. Voor haar ook, had hij er in één adem aan toegevoegd. Erbij gesleurd, had Rita bij zichzelf gedacht. Om haar gunstig te stemmen, terwijl hij zonder het te beseffen het tegenovergestelde bereikte. Een paar uurtjes maar, deze middag zijn we weer thuis, had hij nog gezegd toen hij in de weerbarstige ogen van Rita had gekeken. Ze had toegegeven, waarom wist ze zelf niet. Confrontatiemoedheid, zoiets misschien. Hoop op beter was het zeker niet geweest, het bodempje hoop was al een tijdje verdampt.

‘Ik heb een verrassing.’

Rita schrok. De toon waarop hij het zei klonk niet enthousiast, maar ook niet alarmerend. Eerder chagrijnig. Zoals iemand die met veel tegenzin toegaf dat hij had gelogen over zijn afwezigheid op het werk, en daarmee zijn promotiekansen helemaal had verkeken.

‘Een verrassing?’

Ze draaide haar hoofd naar hem toe en zag dat hij nog altijd even gefocust naar de weg aan het kijken was. Een wassen standbeeld was hij, een hyperrealistisch beeld van

Ron Mueck. Maar dan in een normaal formaat, niet als een minimensje of een gigant, zoals de Australische kunstenaar zijn beelden meestal maakte. Alles leek perfect, aan de buitenkant. Mooie voorgevel, strak verzorgde voortuin, maar achter de deur woedde een kleine oorlog. Peter was een mooie man, altijd geweest. Hij wist dat, maar nooit had hij misbruik gemaakt van dat voordeel. In elk geval niet bij haar weten. Hij was geen flirter, leek ongevoelig voor subtiële hints van vrouwen. Die indruk maakte hij althans. Zeker was Rita niet, misschien gedroeg hij zich helemaal anders als ze niet bij hem was. Hoe zeker kon je trouwens van iemand zijn? Carla, haar vriendin van toen ze nog touwtje sprongen en met krijt een hinkelpad tekenden op de stoep voor de deur, had haar vorige week gebeld. Haar man, een advocaat die gespecialiseerd was in echtscheidingen, had een relatie met zijn secretaresse opgebiecht. Alsof hij zijn vrouw – door haar de waarheid te zeggen – nog niet hard genoeg gekwetst had, had hij vervolgens gezegd dat hij wilde dat er niets veranderde in hun leven. Ze zouden samen blijven wonen en als hij er zin in had, zou hij een tijdje met zijn minnares optrekken. Dat hoeft onze relatie toch niet in de weg te staan, had hij verbaasd opgeworpen toen Carla huilend had geschreeuwd dat zoiets niet kon. De klootzak. Hij wist goed genoeg dat Carla geen kant op kon. Ze werkte niet, droeg zorg voor Ellen, hun zwaar gehandicapte dochtertje van zeven.

‘Ben je niet nieuwsgierig?’ Peter minderde vaart en nam afrit 23, Haasrode. Hij keek even naar haar, met een blik die ze met de beste wil van de wereld niet kon doorgronden.

‘Ja. Jawel. Welke verrassing?’

Hij draaide de Meerdaallaan op. Tijdens wekdagen was dit een erg drukke weg, maar op een zondagmorgen was er van al die drukte weinig te bespeuren. Hij zweeg, maar een

grijns om zijn mond maakte duidelijk dat het antwoord op zijn lippen bestorven lag.

‘Wel?’

Het verkeerslicht sprong op groen, en Peter draaide rechtsaf, de Geldenaaksebaan op. Tweehonderd meter verder reed hij de parking op van een bedrijventrum. Achter de gebouwen hield hij halt, zette de wagen in zijn vrij, trok de handrem op en nam de sleutel uit het contact.

‘In de kofferbak.’

‘Wat staan we hier te doen?’ vroeg Rita met een nerveuze tremolo in haar stem.

‘Dat zie je zo wel. De verrassing ligt in de kofferbak.’ Zijn ogen keken vriendelijk, wat Rita enigszins geruststelde. ‘Stap maar uit. Je zult je ogen niet geloven.’

Hij opende het portier en gaf alvast het voorbeeld. Aarzelend deed ze hetzelfde. Op het gezoem van de auto's op de E40 na was het merkwaardig stil. Een merel floot in een van de bomen rond het studiecentrum een lied dat veel weg had van ‘Gymnopédie No. 1’ van Erik Satie. Dat deprimeerende, maar o zo mooie stukje pianomuziek. Rita had er gisteren nog naar geluisterd, samen met de kinderen van de vijfde klas. Ze had voorgelezen uit *Mijnheer Satie, de man met een kleine piano in zijn hoofd*. In het boek zat een cd met muziek van die zonderlinge componist. Ze had gelezen dat de man zich soms zo eenzaam voelde dat hij brieven aan zichzelf schreef. Brieven waarvan hij niet wist hoe hij ze moest beginnen. En dus bleef het bij nietszeggende volzinnen.

‘Waarom hier?’

‘Waarom niet?’ Peter stond bij de kofferbak en keek haar uitdagend aan. ‘Je weet dat ik een hekel heb aan clichés. Verrassingen hoeven toch niet altijd pakjes te zijn in lelijk papier met een rode strik?’

Ze knikte. Kuchte. En fronste de wenkbrauwen. ‘Je zult wel gelijk hebben.’ De zucht bleef in haar keel hangen, hoewel dat er niet meer toe deed.

Hij stak zijn hand uit en trok haar dichterbij. Ze aarzelde even, liet zich niet zomaar dichterbij trekken. De merel had opgehouden met fluiten. In de verte hoorde ze een wagen slippen.

‘Toch niet bang?’

In haar ogen lag het antwoord. Bang was ze niet. Onder de indruk ook niet. Eerder onverschillig, en toch nieuwsgierig. Een tegenstelling van formaat, ze wist het. Peter was er verdomme in geslaagd haar nieuwsgierig te maken. Het lukte haar om een glimlach op haar mond te toveren, een die vergezeld ging van een trage knippering met haar ogen. Een schamper glimlachje, maar voldoende ontwapenend om geen conflict te veroorzaken. Tot hij het kofferdeksel opende.

‘Et voilà!’ Triomfantelijk, teatraal en overdreven speels.

Haar glimlach bevroor, haar ogen puilden uit. Ze wilde hem iets toeroepen, maar voelde zich versmacht.

‘Had ik je niet gezegd dat je het niet zou geloven?’

Nog steeds dat theatrale gedrag, hoewel er nu meer dreiging in zijn stem klonk. Een vreemde klik deed de merel en heel wat andere vogels verschrikt opvliegen. De hemel scheurde open, de lucht kleurde bloedrood.

Kris Vloeberghs was vroeg op het werk. Vandaag was het een belangrijke dag. Samen met zijn boezemvriend en partner Johan Schockaert zou hij de leden van de raad van bestuur van GfK ontvangen. Tien jaar na de opstart van hun marktonderzoeksbureau Significant leek het erop dat hun niet-aflatende streven naar kwaliteit beloond zou worden. De bal was enkele jaren geleden aan het rollen gegaan. Na een eerder trage start en een frustrerend gebrek aan echte belangstelling vanuit het bedrijfsleven had een artikel in het jaarboek van Stichting Marketing gezorgd voor een kentering. Nogal wat media hadden aandacht besteed aan de werking van het bedrijf. De omzet had er een flinke duw door gekregen, net als het personeelsbestand. En nu had ook het internationaal gerenommeerde onderzoeksbureau te kennen gegeven geïnteresseerd te zijn in de knowhow en de werking van het bedrijf. Meer nog, eerste verkennende gesprekken hadden ertoe geleid dat de top van GfK zonder meer had meegedeeld Significant te willen overnemen. Schockaert en hijzelf waren er tijdens de vergaderingen vrij rustig onder gebleven, maar toen de beslissing zo goed als vaststond, waren ze helemaal uit de bol gegaan. Samen met het personeel, dat intussen ruim veertig man sterk was, hadden ze een feestje gebouwd, dat tot diep in de nacht had geduurd. Dat was intussen wel enkele weken geleden, maar

hij genoot nog na als hij eraan teruggedacht hoe hij met Anja, de onthaalbediende, gedanst had op ‘Murder on the Dance Floor’, die enorme hit van Sophie Ellis-Bextor.

Met een brede glimlach draaide Vloeberghs nu de parking op van Significant, dat samen met enkele andere bedrijven, waaronder de computerbedrijven CSI Belgium en Norkom Technologies, in één gebouw gehuisvest was. Twee bedrijven waarvan bekend was dat de werknemers liefst wat langer in bed bleven liggen. Op dit vroege uur – het was nauwelijks tien over zes – zou de parking dus nog helemaal leeg zijn. Hij keek vreemd op toen hij een Alfa Romeo 147 zag staan. Die wagen herkende hij meteen, het was de wagen van het jaar in 2001 en lange tijd had hij erover gedacht om er zo een aan te schaffen. Uiteindelijk had hij gekozen voor een Opel Omega.

Vloeberghs zag meteen dat er iemand achter het stuur zat. Toen hij uitstapte, stakte zijn adem.

Het kan niet waar zijn, schoot het door zijn hoofd.

Niet nu, niet hier.

Godverdomme.

John Leyssens, hoofdinspecteur van de federale gerechtelijke politie in Leuven, kwam een kwartier later dan hij had aangegeven aan op de parking van het bedrijventrum. Die was door de lokale politie al vakkundig met rood-wit lint afgesloten.

‘Excuses’, mompelde Leyssens tegen onderzoeksrechter Romain Stockx, die ostentatief naar zijn horloge keek en de spurder ietwat misprijzend aangeluurde.

‘File?’

‘Heb je al eens goed gekeken naar de verkeersdrukte? Ideaal moment om op een maandagmorgen de politie te confronteren met een verdacht overlijden.’

‘Op weg naar de hel zul je maar al te graag in de file staan.’ Stockx grijnsde toen hij de verbaasde blik van Leyssens zag. ‘Uitspraak van Brusselmans, die schrijver met zijn lange, vettige haar.’

Het zou een nogal flauwe en voor de hand liggende reactie geweest zijn om te zeggen: ‘Hij heeft tenminste haar’, dus zweeg Leyssens. De onderzoeksrechter had zijn laatste haar al een jaar of tien geleden zien wegwaaien. Sindsdien ging hij kaal door het leven. Waarmee hij overigens geen problemen had.

‘Wat is de stand van zaken?’

‘Kris Vloeberghs, de zaakvoerder van een van de bedrijven

hier, kwam hier vanmorgen als eerste aan. Hij heeft Peter Beckers gevonden. Hij zat dood achter het stuur van zijn wagen. Het lijkt op zelfmoord. Hij had de slang van een stofzuiger aan de uitlaat gekoppeld en de uitlaatgassen via een boorgaatje in het raam naar binnen laten komen.'

'Zelfdoding dus?'

'Ja. Zelfmoord.'

'Nabestaanden van mensen die zelf uit het leven zijn gestapt, gruwen van het woord "zelfmoord". Ze verkiezen "zelfdoding".' Leysens gaf uitleg bij een vraag die niet gesteld was. De onderzoeksrechter haalde zijn schouders op.

'Zelfmoord is moord. Of je nu onder een trein gaat liggen, jezelf een kogel voor het hoofd schiet of giftige dampen inademt, je kiest ervoor om iemand te vermoorden. In dit geval jezelf. En dus is het moord.'

Leysens knikte, maar voor de rest verried zijn lichaams taal dat hij het niet helemaal eens was met de uitleg van de onderzoeksrechter. Enkele maanden geleden had een man uit zijn straat zich opgeknoopt. Hij had een briefje geschreven aan zijn vrouw en zijn twee kinderen waarin hij tekst en uitleg gaf over zijn beslissing. De man bleek terminaal ziek en wilde zijn familie absoluut niet confronteren met de wellicht lange en pijnlijke lijdensweg die hun allemaal te wachten stond. Zijn fysieke pijn zou de oorzaak zijn van de psychologische pijn die de anderen gedurende een lange tijd zouden moeten doorstaan. En dus had hij voor de korte pijn gekozen. 'Zo kun je me herinneren als een goedlachse echtgenoot en vader, niet als een doodzieke man die zienderogen aftakelt en helemaal wegteert als een amechtige plant', had hij geschreven. Voor Leysens was het een rationele beslissing geweest. En dus vond hij dat 'zelfdoding' minder hard overkwam dan 'zelfmoord'.

‘Wat zegt de wetsdokter?’

‘Die is hem op dit moment nog aan het onderzoeken.’

‘Peter Beckers.’ Leyssens floot tussen zijn tanden. ‘De coming man van de SP in Leuven.’

‘Sp.a.’

‘Whatever. Alsof die naamsverandering wat gaat veranderen aan de inhoud.’

De socialistische partij had er een jaar eerder, na een zogenaamde ideologische en organisatorische hervorming, voor gekozen van naam te veranderen. In Leuven was Louis Tobback al enkele jaren de onbetwiste burgemeester. Peter Beckers was – nu iedereen ervan uitging dat Tobback het na de huidige legislatuur voor bekeken zou houden – een van de gedoodverfde opvolgers. Zijn plotse en verdachte overlijden zou als een bom inslaan.

‘Luister,’ zei de onderzoeksrechter, ‘dit is zeer vervelend. We moeten alle lekken vermijden tot we uitsluitel hebben.’

Leyssens knikte. Romain Stockx had gelijk. ‘Kunnen we Kris Vloeberghs spreken?’

‘Vanzelfsprekend. Hij is in zijn kantoor. Vervecken zit bij hem.’

John Leyssens stelde zich voor. Het slappe handje dat hij van Vloeberghs kreeg, haatte hij. Slappe handjes waren voor slappe personen. Of voor mensen zonder ruggengraat. En als ze klam aanvoelden, vond hij ze helemaal afschuwelijk.

‘Vertel eens.’

Vloeberghs keek op. ‘Ik heb alles al verteld aan inspecteur Vervecken.’

‘Fijn. Dan mag u het nog eens herhalen. Ik hoor graag alles uit de eerste hand.’

Alex Vervecken grinnikte. Leyssens was alweer in bloed-

vorm, dat was wel duidelijk. Hij knikte Vloeberghs bemoeidigend toe en kruiste zijn armen.

Vloeberghs zuchtte en wreef met zijn hand over zijn voorhoofd. In een uur tijd was zijn ochtendlijke euforie weggeëbd. Wat overbleef, waren diepe frustratie en ontgoocheling.

‘Net vandaag komt die klootzak roet in het eten gooien’, zei hij schamper.

Leyssens fronste de wenkbrauwen. ‘U bedoelt?’

‘Wat ik zeg, verdomme! Vandaag is een extreem belangrijke dag voor mij en mijn bedrijf. Om tien uur komen de leden van de raad van bestuur van GfK. Ons bedrijf wordt vandaag officieel overgenomen. Maanden hebben we naar vandaag toegeleefd. Ik verwacht niet alleen de topmensen van GfK, maar ook de notaris, een schare advocaten en de pers.’

Leyssens verslikte zich haast. ‘De pers?’

‘Natuurlijk! Wat had je gedacht. De pers zal heel veel belangstelling hebben voor deze overname. *De Standaard*, *De Tijd*, *Het Laatste Nieuws*, de VRT, enfin, allemaal hebben ze toegezegd voor de persconferentie deze middag. En nu staat hier godverdomme een klootzak die met zijn zelfmoord alle aandacht naar zich toe wil trekken. Zoals altijd.’ In de laatste woorden zat veel walging, afgrijzen ook.

‘U kende Peter Beckers?’

‘Natuurlijk kende ik hem. Wie kent die mediageile klootzak niet?’

‘Geen al te beste vrienden, me dunkt?’

Vloeberghs keek mokkend voor zich uit.

‘Wel?’

‘Nee.’

‘Hoe komt dat?’

‘Ik denk niet dat ik daar een antwoord op moet geven.’

Leyskens keek zijn collega veelbetekenend aan en haalde vervolgens zijn schouders op. ‘Misschien moeten we ons maar concentreren op wat u vanmorgen hebt gezien.’

Vloeberghs zuchtte. ‘Ik kwam hier vanmorgen aan.’
‘Hoe laat?’

‘Zoals u eruitziet in ieder geval op een moment dat u uw roes nog aan het uitslapen was.’

‘Ochtendhumeur? Had u beter ook niet wat langer kunnen blijven liggen dan?’

Vervecken luisterde geamuseerd naar het venijnige heen- en-weergetackel tussen John Leyskens en Kris Vloeberghs. Zoals altijd speelde de hoofdinspecteur een spelletje. Waarom hij dat deed, wist Vervecken niet echt. Maar het verleden had al vaak aangetoond dat hij daarmee zijn gesprekspartners stevast kreeg waar hij ze wilde hebben.

‘Moet dit?’

‘Wat?’

‘U behandelt me godverdomme als een verdachte.’

‘Ik stel u enkele vragen. U antwoordt. Voorlopig is de manier waarop u dat doet interessanter en relevanter dan de antwoorden zelf. Gaat u dus rustig verder. Waar waren we gebleven? Het uur van aankomst.’ Leyskens zei het op zo’n rustige, bijna onverschillige toon dat zelfs de koelste kikker er nerveus door zou worden.

‘Rond kwart over zes.’

‘Vroeg genoeg. Iets interessants op het radionieuws gehoord?’

Vloeberghs keek Leyskens verbaasd aan.

‘Wat?’

‘Of er nieuws was.’

‘Wat heeft dat nu voor belang?’

Leyskens tuitte zijn lippen. ‘Geen. Of in elk geval niet meteen. Ik ben nogal een nieuwsfreak, moet u weten.’

‘Dan hebt u het nieuws wellicht zelf al gehoord.’

‘Ja. De Nederlandse hockeyploeg heeft vannacht op het wereldkampioenschap in Kuala Lumpur de Zuid-Koreanen verslagen met twee tegen één. Het was de troostfinale, ze zijn derde geworden dus.’

‘Proficiat.’

‘Waarom moeten die klote-Hollanders toch altijd beter zijn dan de Belgen?’

‘Dat zijn ze niet. Ze zijn niet geplaatst voor het WK voetbal over twee maanden. België wel.’

Leysens knikte respectvol. ‘Mooi zo, een kenner.’

Vloeberghs kreeg het hoe langer hoe meer op zijn heupen. ‘Kan ik nu godverdomme verder werken? Is dit de manier waarop de politie te werk gaat? Wat een ongelooflijk gebrek aan efficiëntie. Ik heb wel wat beters te doen dan hier over koetjes en kalfjes te lullen!’ Elke zin ging gepaard met een steeds maar hoger klinkend crescendo en een gezicht dat stilaan van rood naar paars overvloede. Leysens bleef er ogenschijnlijk volslagen kalm onder, tot grote frustratie van Vloeberghs.

‘Als ik me niet vergis, was mijn eerste vraag dat u alles zou vertellen wat er vanmorgen is gebeurd. Ik wacht nog steeds.’

Gevloek. Binnensmonds weliswaar, maar goed te horen. Duidelijk geërgerd nam Vloeberghs opnieuw het woord, niet van plan om onderbroken te worden.

‘Goed, mijnheer de hoofdinspecteur. Zoals u wenst. Ik ben hier vanmorgen om kwart over zes aangekomen. Er is me geen nieuwsitem bijgebleven, gewoon omdat ik niet naar het nieuws geluisterd heb. Dat komt omdat ik met mijn gedachten bij mijn werk zat. Ik heb vandaag een erg belangrijke dag in het verschiet, daarover vertelde ik u eerder al. Ik ben de parking van het bedrijventrum opgereden, in de veronderstelling dat er op dit vroege uur

niemand aanwezig zou zijn. Groot was dus mijn verbazing toen ik toch een wagen zag staan. En nog groter mijn verbazing toen bleek dat schepen Beckers achter het stuur zat. Pas toen ik dichterbij ging kijken en zag wat hij had gedaan, wist ik dat hij dood was.'

'Wat had hij gedaan?'

Vloeberghs keek naar Leyssens zoals een leerkracht die – duidelijk opgenaaid en ongeduldig – voor de zoveelste keer dezelfde uitleg moet geven aan een leerling die ofwel te dom is om het te snappen, ofwel te slim, en doet alsof hij het niet snapt.

'Je uitlaat met een stofzuigerslang in je wagen leiden en dan je motor starten is niet meteen goed voor je gezondheid, inspecteur. In elk geval niet als je in de wagen zit.'

'Draaide de motor nog?'

'Nee.'

'Vreemd. Niet?'

'Dat weet ik niet. Misschien is hij zonder benzine komen te staan. Of oververhit. Ik ben geen technisch expert. U wel?'

Leyssens grinnikte. De man kwam op dreef.

'Wat hebt u toen gedaan?'

'De hulpdiensten gebeld.' Vloeberghs haalde even adem en stak zijn hand op, als wilde hij Leyssens doen wachten. 'Voor u weer vervelende tussenvragen gaat stellen: ik had een vriendelijke dame aan de lijn. Nee, ik ken haar naam niet, noch haar privénummer of haar maten. Ik weet ook niet of ze Marlies Dekkers boven Marie Jo verkiest. Als ze überhaupt al een bh draagt. Ze heeft me de details gevraagd die nodig waren om hulp te sturen. In al mijn ijver heb ik daarna ook de politie gebeld. Omdat ik ervan uitging dat de hulpdiensten toch niets meer konden doen en wellicht zelf de politie zouden hebben ingelicht. De hulpdiensten hebben trouwens gewonnen. De ziekenwagen was ruim

tien minuten eerder hier dan de politie. Toch sprak de ambulancier gewoon Vlaams. Ik heb het niet gecheckt, maar volgens mij had hij geen Nederlandse vriendin. Voldoende info, of zal ik meteen de nummerplaten van de beide voertuigen opgeven?’

Vervecken, die zich nog steeds zat te verkneukelen, keek met grote ogen naar Leyssens, die Vloeberghs de tijd had gegeven om uit te razen en nu doodgemoedereerd met open mond geeuwde.

‘Niet erg spannend allemaal.’

‘Mijn excuses. Ik ben geen thrillerschrijver.’

‘Dat is duidelijk. Dus moeten we het over een andere boeg gooien. U en Beckers blijken elkaar te kennen, en het heeft er alle schijn van dat u beiden geen al te beste vrienden waren. En nu lijkt het erop alsof de man op de parking van uw bedrijf zelfmoord heeft gepleegd. Op zijn minst een vreemde gang van zaken, vindt u niet?’

Vloeberghs had hier helemaal geen zin in. Elke zenuw in zijn lichaam stond gespannen.

‘Wat wilt u godverdomme dat ik hierop zeg? Alsof ik hem gevraagd heb om me net vandaag een kloot af te trekken!’

‘Misschien – maar dat mag u zelf beslissen’, zei Leyssens cynisch en subtiel tegelijk. ‘Heel misschien zou het toch nuttig zijn om een antwoord te geven op de vraag waarom u en Peter Beckers geen echte vrienden zijn. Het kan helpen. Ik zeg, het kán helpen. Mogelijkerwijs komen we er geen stap verder mee. Maar nogmaals, u beslist.’ Hij wreef zich in de ogen, als wilde hij de slaap eruit halen. ‘Ik heb dorst. U hebt toevallig niet iets te drinken?’

Verbazing en verontwaardiging op het gezicht van Vloeberghs.

Geamuseerde verbazing op het gezicht van Vervecken. Leyssens is vandaag wel bijzonder goed op dreef, dacht hij.

Chapeau! Zelf ben ik een veel te zachtgekookt eitje voor dat werk.

Enkele ogenblikken stilte die veel te lang duurde.

Ten slotte een diepe zucht.

Vloeberghs had gewikt en gewogen. Voor- en nadelen van open communicatie op een rijtje gezet, althans in zijn hoofd. En hij was uiteindelijk tot de conclusie gekomen dat hij maar beter open kaart kon spelen. Of minstens doen alsof.

‘Een lang verhaal. Te lang om te vertellen. Of beter, ik heb geen zin om het hele verhaal van begin tot einde te vertellen. Beckers en ik haten elkaar al ons hele leven. Al van toen we allebei gek waren op hetzelfde meisje op ons dertiende. Alles waar hij goed in was, probeerde ik te dwarsbomen. En omgekeerd ook. We gunden en gunnen elkaar het licht in de ogen niet. Daarom heeft die klootzak zich hier van het leven beroofd. Omdat hij wist dat hij me erdoor zou treffen.’ De vloek die volgde, werd gesmoord door een luide hoest die van diep in zijn lichaam kwam opborrelen en niet erg gezond klonk.

‘Flauwtjes’, was het enige wat Leysens zei.

Vloeberghs keek hem geërgerd aan. ‘Wat bedoelt u daarmee?’

‘Alsof een banaal ruzietje tussen twee opgroeiende slungels vol puisten en hardnekkig achterblijvend baardpluis aan de basis kan liggen van wat er nu gebeurd is. Alsof Beckers met dat meisje met haar tienertietjes in zijn achterhoofd zat toen hij zich net op uw parking van het leven beroofde.’

‘Ik heb toch gezegd dat het begonnen is met dat meisje. Dat conflict is blijven sluimeren. Tot op de dag van vandaag. Als hij me kon kloten, deed hij dat. Zo is het, punt uit. En mag ik nu godverdomme verder werken, dit hele gesprek

lijkt nergens naar. U behandelt me als een verdachte, terwijl ik een getuige ben die hier hoegenaamd niets mee te maken wil hebben.'

Leysens geeuwde weer, zeer tot ongenoegen van Vloeberghs, die uit zijn stoel was opgestaan en duidelijk maakte dat wat hem betrof het gesprek afgelopen was. De hoofdinspecteur stond op, werd daarin nageaapt door Vervecken, draaide zich naar Vloeberghs, knikte en grinnikte. 'U mag zich ter beschikking houden.' Voor hij het kantoor verliet, bleef hij nog even stilstaan, keek recht in de ogen van Vloeberghs en zei: 'Er zit een vlek op uw das. Benieuwd of het onderzoeksbureau dat uw bedrijf gaat overnemen meteen kan inschatten of het spaghettisaus of bloed is. Laat u me iets weten?'

Een verbouwereerde Vloeberghs keek naar zijn das, vond de vlek niet meteen, zocht de ogen van Vervecken, die de vlek aanwees. Die zat net onder de knoop. Een medelijdende blik van de speurder volstond niet om de tot het kookpunt gekomen frustratie van Vloeberghs in te dijken. Integendeel.